

YENİ ORTA DOĞU: İSLAMSIZ DÜNYA

Yrd. Doç. Dr. Sait YILMAZ

Orta Doğu'da harita değişiklikleri için saatler hızla çalışmaktadır. Orta Doğu'da son birkaç haftadır meydana gelen ve özellikle Mısır'da doruğa ulaşan gelişmeler yıllardır öngördüğümüz radikal değişimlerin ayak sesleridir. Henüz resim tam netleşmese de Henry Kissinger'ın da dediği gibi artık bu coğrafyada hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı kesindir. Gözlerin görmediğini akıl görür, bundan sonra olacakların önüne geçmek artık mümkün değildir. Gelişmeler "Yeni Orta Doğu" diye adlandıracağımız siyasi coğrafya ve İslamsız Dünya[1] olarak tanımlanan bir kültürel devrim sürecinde ilerlemektedir. Bu oyunun arkasında ABD ve başta onun akıl hocası İngiltere olmak üzere Avrupalı işbirlikçileri bulunmaktadır. Batının şaşkın ve hazırlanmış gibi görüldüğüne aldanmayalım, bu sadece ayaklanmaların Batı dizaynı olduğu şüphesini yok etmek için hazırlanan sahnenin kurgusudur. ABD kamuoyu diplomasininin yaydığı Obama'nın Mısır için dua ettiği gibi haberlerden, Youtube videolarına, Twitter gruplarına hatta TESEV'in Türkiye'nin model olduğu dair sıcak (!) araştırmasına kadar son derece kontrollü bir kriz yönetimi izliyoruz.

Arkasında Batılı istihbarat örgütlerinin olduğu sivil toplum örgütleri, vakıflar, medya unsurları on yıllardır kurdukları ağların arkasından yarattıkları sahnede rollerini oynuyorlar. Büyük Orta Doğu Projesi ile başlayan bu sürecin hedefi; ne mezarlığa gönderdiği yönetimler, ne de sadece Orta Doğu'dur. Hedef İslam dünyası ve onun da içinde olan Türk dünyasıdır. Yaklaşık 10 yıl içinde bu sel Orta Asya'ya da varacaktır. Kısaca Batı ve Doğu uygarlıkları arasında beklenen çatışmadan önce enerji savaşları uğruna önce İslam dünyası aradan çıkarılacak, onun yerine ılımlı İslam ile simgelenen yozlaşmış Batı yanlısı yeni bir müvekkil devletler topluluğu ortaya çıkarılacaktır. Sonunda Irak'ta olduğu gibi tüm bu coğrafya petrol karşılığı demokrasiye kavuşmuş kabul edilecektir. Bu projede başından beri Türkiye ve İsrail "iç kolaylaştırıcı (facilitator)" roller edindiler. Aralarında son yıllarda yaratılan suni gerilimler rol paylaşımında işe yaradıkları gözüküyor. Oyun devam ediyor ama peki Türkiye ne kazanıyor? Şimdi önce bugüne nasıl geldiğimiz ile başlayalım sonra neler oldu ve olacak ona bakalım.

Büyük Orta Doğu Projesi ölmemiş, düğmeye basmıştı...

11 Eylül 2011'e kadar olan 50 yıllık süreçte ABD'nin Arap dünyasına yönelik politikası büyük ölçüde bölgedeki statükonun korunmasının kendi çıkarlarına en iyi hizmet edeceği yönündeydi. Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün, Bahreyn, Kuveyt ve Fas gibi ülkeler ABD ile iyi ilişkiler içinde idi. 11 Eylül saldırıları, ABD'nin Orta Doğu politikası için de yeni bir dönem başlattı. Bush yönetimi terörizmin kaynağı olan siyasi olguları ortadan kaldırmak için en iyi yolun bölge ülkelerine demokrasi getirmek olduğuna inanmaktaydı. Irak harekâtı ile birlikte "demokratikleştirme" iddiası Washington'un Orta Doğu'da sürdürdüğü hegemonya mücadelesinin başlıca ideolojik bahanesi haline geldi. Hâlbuki bugün de olduğu gibi ABD'nin Orta Doğu ile ilgili demokrasi talepleri daha özgür bir yaşamı teşvik etmek için değil iki amaçla yapılmaktadır. Birincisi mevcut siyasi kadroların el değiştirmesi, ikincisi buradaki demokrasilerin gelecekte ideolojik farklılıklara değil ırk ve din temeline dayanacak olması. Böylece bir yandan organize olan, parası olan, medyayı kontrol eden seçilme şansını kavuşurken diğer yandan ırk ve din temelinde farklılaşma ve ayrılan toplum

nedeni ile o ÷lkeye has güçlerin oluşması mümkün olmadığından dışarının manipölasyonu kolaylaşacaktır.

Batılılara göre; Orta Doğu'da mevcut otoriter ve totaliter devlet yapılarının dönüşümünü zorlaştıran direnç faktörlerinin başında demokrasiyle uzlaşması zor, Batı karşıtlığını kimlik formu haline getiren İslam dini gelmektedir[2]. Dolayısıyla İslam'ın "ılımlı" hale getirilerek demokrasiyle uzlaştırılması yani Batı karşıtlığından arındırılması gerekmektedir. "ılımlı İslam" fikri İslam dininin özünün şiddete, totalitarizme eğimli olduğu düşüncesinden hareket etmektedir. Kendilerini ılımlı İslam olarak gören Post-İslamcı çevrelerin, iddiası, birçok liberal demokratın algıladığı türden 'demokrasi' değil, kendi algıladıkları çerçevede İslami kuralları dayatan ve sadece siyasi iktidarın seçimle belirlendiği 'İslami demokrasi'lerdir[3]. Onyıllardır Orta Doğu'da seküler (laik) ulusalcılık onu düşman gören ABD tarafından zayıflatılmaktadır. İsrail ile savaşlardaki başarısızlık da laik modernleşme akımlarının kaybetmesine ve tepkisel siyasi İslami akımların güçlenmesine neden olmuştur. Seküler ulusalcılığın yeri ise gene Amerikan icadı olan İslami köktencilik ile doldurulmaktadır[4]. Cezayir, Tunus ve Mısır'da ise İslamcı muhalefet radikal bir şekil almıştı. Öte yandan İslamcı akımlar özellikle Libya, Türkiye, Ürdün ve İran gibi anahtar ÷lkelerde önemli değişimlere yol açabilecek bir potansiyele erişmiştir.

Orta Doğu coğrafyasında bugün İslamcı ve milliyetçi akımlar yetersiz ve yabancı baskısı altında çaresiz gördükleri hükümetlerini by-pass edecek arayışlar içindedir. Radikal İslam ve yabancı düşmanlığından beslenen milliyetçilik, hızlı şehirleşme ve gelişen varoşlar, ÷lke içi istikrasızlıklar, artan refah olgusu insanları yeni arayışlara iterken terör ve göç havuzunu beslemektedir. Artan umutsuzluk insanları ayaklanma, terör ve göçe zorlamaktadır. Batılı güçler, ÷lke yönetimleri üzerinde baskı unsuru olarak ekonomik vasıtalar dışında medya ve sivil toplum baskısı da uygulamakta ve bugün kurdukları vakıf-sivil toplum örgütü-medya ağı ile olayları kendince yönlendirmektedirler. Hiç şüphesiz Orta Doğu bir istihbarat, propaganda ve örtülü operasyon cennetidir ve hesaplar bir ÷lke içinde bile bir servisten diğerine değişmektedir. Bugün ABD'nin en az İsrail kadar önemli bir müttefiki olan Suudi krallığı, bir kabile yapısı içinde kemikleşmiş, gayet karanlıkçı bir dini köktenci denetime maruz, bütünüyle geri bir toplumdur. Ancak ABD için demokrat olmak, Batılı güçlerin müvekkili olmanızı gerektirir. Seçimleri kötü adamların kazanma şansı olduğundan; Türkiye, İsrail ve Lübnan'ın dışında Orta Doğu'da devam eden otoriter rejimlere bugüne kadar ses çıkarmamaktadır.

Orta Doğu'da harita değişiklikleri için saatler hızla çalışmaktadır.

Batılı politikacılar ve istihbarat teşkilleri uzun zamandır muhtemel bir İran operasyonu için çalışmaktadır. Orta Doğu'nun her yerini Batılı istihbarat teşkilleri ve özel kuvvetleri sarmıştır. 11 Eylül saldırıları sonrası yanlış adımlar atan ABD, psikolojik harekât timlerinden, CIA'nın örtülü operasyoncularına, açıkça finanse edilen medya ve think-tank kuruluşlarına kadar bir yapılanma içinde, Orta Doğu'da Müslüman toplumların çehresini değiştirmek için on milyonlarca doların harcanmakta olduğu bir kampanya başlatmıştır. Amerika'nın "Müslüman Dünyaya Erişim Stratejisi (MWOS)[5]", Müslüman devletler, özel vakıflar ve sivil toplum örgütleri-NGO'lar ile işbirliğini öngörüyordu. ABD; İslamcı radyoları, TV şovlarını hatta okul müfredatlarını değiştirmek, İslamcı think-tank kuruluşlarını ve politik atölye çalışmalarını desteklemek için fonlar kullanmaktadır[6]. ABD paraları camilerin onarılmasını, dini kurumlara, hatta İslamcı okulların inşasına harcanmaktadır. Bütün bunlar, bizzat ABD'liler tarafından "dolar ile kalpleri ve düşünceleri satın almak" olarak özetlenmektedir. ABD'nin bölgesel çıkarları için engel oluşturmayacak tarzda bir

İslam anlayışının yaygınlaştırılması için CIA (Türkiye’de de olduğu gibi); toplantılar, sempozyumlar düzenlenmekte, yeni tür İslamcı aydınlar yetiştirilmekte ve piyasaya sürülmektedir.

ABD, Türkiye’nin de dâhil olduğu bu coğrafyada güç merkezleri ve direnç noktalarını yok etmeye çalışan bir süreç içindedir. Rejim değişiklikleri yanında harita değişiklikleri için de sular ısınmaktadır. Başlangıçta son 60 yıldır sürekli petrolü ve parasını soydukları Suudi Arabistan’da başlayacak bir isyanın Orta Doğu’yu kâğıttan kaleler gibi bir seri harita ve rejim değişikliğine götüreceğini hesaplamakta idiler. Ancak, Suudiler bu aşamada İran’a karşı koalisyonun bir arada tutulması yanında üç şey için önemli olmaya devam etmektedir: para (Çek Defteri Diplomasisi); Afganistan’da Taliban’ın etkisinin azaltılması, Pakistan ordusunun donatımı ve Yemen’deki cihadist hareket ile mücadele. Uzun zamandır ABD ve İngiliz istihbarat ve özel kuvvetlerinin cenneti olan Yemen, tıpkı Mısır gibi Batı dostluğunun ne anlama geldiğini yeni öğrenmektedir. Orta Doğu’nun sonunu getirecek en büyük iç savaş alanı Suudi Arabistan olacaktır. Bu ülkenin parçalanması Mısır’dan çok daha kolay olmakla birlikte, ortada bir ulus-devlet olmadığı için kaçta bölüneceği -İran faktörü nedeni ile- ayrı bir kriz yönetimi için zamanlama gerektirmektedir.

Orta Doğu’da fonksiyonel olmayan devlet yapıları içinde yarı uykuda olan halk, bastırılmış devrimlerini karşıtı olduğu Batının tetiklemesiyle hayata geçirmektedir. Ancak Batının bu coğrafyadaki niyetleri sadece bu ülkelere demokrasi getirmek görüntüsü altında yeni müvekkil yönetimlerini kurmak ile sınırlı değildir. Bu oyunda birkaç tane daha büyük halka bulunmaktadır. Suudi Arabistan ve diğerlerinin de oyuna sokulmasının ortaya çıkaracağı istikrarsızlık ortamında harita değişiklikleri ile ‘Yeni Orta Doğu’ yaratılırken tüm güç merkezleri ufalanacak, Orta Doğu savaşmadan yeniden işgal edilecektir. Bunu İran ve Orta Asya’da diktatörlük olarak tanımladıkları daha çok Türk Cumhuriyetlerinin oluşturduğu coğrafyanın dönüştürülmesi izleyecektir. Yeni Orta-Doğu için en büyük tehdit olarak görülen İran ile yaklaşan savaş Orta Asya’daki dönüşüm için de gereklidir. Kuzey Afrika’dan Moğolistan’a kadar olan bölgede yaratılan ikinci sınıf milletler topluluğuna liderlik edeceği için iştahlandırılan Ankara’nın da hevesi kursağında kalacak, demokrasi projelerinden o da bölünerek yararlanacaktır (!). Ancak, iş bununla da bitmemekte, nasıl yaşamamız ya da uysal olmamız için geliştirilen ılımlı İslam bize öğretilecek, İslam’ın içi ve enerjisi boşaltılırken uyum sağlayamayanları Irak’ın kuzeyine yerleştirilmekte olduğu gibi CIA Tugayları hizaya getirecektir. Batı için Yeni Orta Doğu; radikal İslam ve İslami terörü besleyen kaynakların ve nihayet İslam’ın sonu anlamına gelmektedir.

Yeni Orta Doğu ve Türkiye’yi bekleyen tehlikeler..

Yeni Orta-Doğu’da Şii, Sünni başta olmak üzere çok seslilik adına pek çok yeni devlet ve grup baş gösterecek, bunlara saklı Hıristiyan ve Yahudi gruplar katılacak, böylece dinlerarası diyalog projesi amacına ulaşacaktır. Müslüman devletler mezheplerine ve radikallik ölçülerine göre Batının gözünde iyi ya da kötü kategoride yer alacaktır. Bu aynı zamanda Orta Doğu’nun Müslüman hâkim kimliğini yok etmenin bir vasıtası olacaktır. Ortaya çıkacak yeni Mekke Şerifi Hüseyin’ler küçük devletlere lider olmak için Batılılarla işbirliği yapacak, suni devletler birbirini izleyecektir. Bu durumdan sadece Orta Doğu değil dünya Müslümanlığı da bunalıma girecektir. Özetle Orta Doğu’da yaklaşık bir 30 yıl sonra ne eski Orta Doğu ne de bildiğimiz İslam kalacak, Orta Doğu ve İslam tasfiye edilirken geride yabancıların tamamen güdümünde bir araya hiçbir zaman gelemeyecek küçük devletçiklerin oluşturduğu bir yığın kalacaktır. Kısaca Batı yeni harita ve yeni çatışma bölgeleri ile istikrarsız ve İslamsız bir Orta Doğu’ya karar vermiştir. Bu coğrafyada ABD ve İsrail

dilediğini yapacak, Cumhuriyetçi evangelistlerin edindikleri kutsal görev yerine getirilecek yani Kudüs'e dönülecektir. Artık ne Arap ülkeleri ne de diğerleri biraya gelerek, İsrail'e karşı bir askeri koalisyon oluşturamayacaktır.

Bugün Orta Doğu'da yaşanan gelişmeler için en önemli yanılgı; bunun demokrasi isteyen bir halk hareketi olduğu, sonunda demokrasinin kazanacağı ve Batının bunu yürekten istediği illüzyonudur. Büyük Orta Doğu projesinde geline aşamada Mısır ve Tunus ile başlayan rejim değişiklikleri ile Kuzey Afrika için öngörülen rejim değişiklikleri hayata geçirilmektedir. Bu ülkelerde radikal İslamcıların seçimleri kazanma riski vardır ama yaşama şansı yoktur. İster Mısır'da Müslüman Kardeşler, Tunus'ta da Nahda hareketi iktidara gelsin, durumları Hamas'tan farklı olmayacak, halk gene ayaklanacaktır. Zaten lideri, örgütü ve hedefi olmadan sadece ekonomik kaygılar için ayaklanmış bu halk kitleleri üzerinden yapılan pazarlığın arkasında demokrasinin değil Batı müvekkili bir yönetimin nasıl geleceği yatmaktadır. Bu coğrafyaya kimse demokrasi gelmesini beklememektedir. Demokrasi, Orta Doğu'da ılımlı İslam denilen kültürel devrimi için gereken toplumsal şartları yaratma argumanı olmaya devam edecektir. Mısır'da bir an önce Mübarek'in iktidarı bırakması için yapılan Batı baskısı aslında Mübarek varken bu oluşumların hızla ve özgürce yapılamayacağı öngörüsünden kaynaklanmaktadır.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi ırk ve din temeline dayalı harita değişiklikleri Yeni Orta Doğu'yu şekillendirecektir. Orta Doğu'da güç dengesi diye bir şey kalmayacak, Türkiye dâhil tüm güç unsurları ufanacak, bölünecek ve kontrol altına alınacaktır. Gelişen süreçte Türkiye'ye meydan doğmamakta, sıra bize de gelmektedir. Yeni harita değişikliklerinin en önemlisi Irak'ın kuzeyinde bizi beklemektedir. Orta Doğu için gerçekten yapılması gerekenlerin başında gerek bölge halkına bakışımız gerekse parçası olduğumuz İslam ve Türk dünyası için radikal bir politika değişikliğine gitmemiz gelmektedir. Bu coğrafyadaki bütün sorunların temelinde tarihsel olarak yabancı güçlerin etki ve kontrol mücadelesi yatmaktadır. Önceliğimizin tüm bu coğrafyanın iç işlerinden İran ve Türkiye'de dâhil olmak üzere tedricen tüm 'yabancıların tasfiyesi' olmalıdır. Yeni süreçte orduların rolü daha önemli hale gelecektir. Türkiye'nin taraf olsun ya da olmasın Arap dünyasında bulacağı ne siyasi ne de askeri bir müttefik vardır. Arap dünyasının tetikleyici gücü ve ağırlık merkezi ancak Mısır olabilirdi ama artık o da bu işlevini tamamen yitirmiştir.

Sonuç Yerine

Orta Doğu'daki büyük bir çatışmanın iç çatışmalar şeklinde başlayıp, tüm bölgeyi sarma riski vardır. Bölgedeki dinamiti ateşleyecek olan Irak'ın bölünmesi kadar başta Suudi Krallığı'nın sonunun gelmesi olmak üzere diğer rejim değişiklikleri olacaktır. Çünkü rejim değişiklikleri 20. yüzyılın başında suni olarak çizilmiş, aşiretlere dayalı sınır ve petrol paylaşımlarının iflasını getirecek ve ortaya çıkacak kaostan pek çok yeni denklem üreyecektir. Uluslararası ilişkilerin terazisi ülke çıkarlarıdır bu nedenle Türkiye bölgede taraf olmak yerine önceliğini Irak'ın kuzeyine vermelidir. Türkiye'nin demokratik bir özgürlükler ülkesi olarak Orta Doğu'ya örnek ya da model olacağı sadece kendimizin inandığı ve zaten bunun için uydurulan yabancılar tarafından pompalanan bir illüzyondan başka bir şey değildir. Türkiye'nin askeri maceralara, yeni belalara ve kağıttan dostlara değil güçlü ve faydalı aktörlerle işbirliğine ihtiyacı vardır. İsrail ile ilişkilerimizin düzeltilmesi, ABD ile ilişkilerin karşılıklı çıkar ilişkisine dayanan bir çerçeveye oturması gerekmektedir. Kısaca Türkiye, başkalarının değil kendi oyununun aktörü olmalıdır. Türkiye, sert gücü yanında yumuşak gücünü onu tamamlayacak şekilde kurgulamalı ve bu coğrafyadaki

muhtemel oldu-bittilere hazır olmalıdır. Bunun için entelektüel çeşitli kriz senaryoları çerçevesinde ülkenin tüm kurum ve kuruluşları gerekli rolleri edinmelidir.

[1] 'İslamsız Dünya' tanımlamasını tıpkı 'İlimli İslam' gibi ilk defa kullanan Graham E.Fuller oldu. (Graham E.Fuller: *A World Without Islam*, Little Brown & Company, 2010). Her ne kadar Fuller kitabında bu kavramı Orta Doğu'da olan bitenler hakkında İslam'ı aklamak için kullanmış için olsa da bu makalede İlimli İslam ile gerçekleştirilmek istenen düzenin gerçek anlamı olarak kullanılmaktadır.

[2] Çetin Güney: *Büyük Orta Doğu Çerçevesinde İslam ve Demokrasi*, ASAM Yayınları, Avrasya Dosyası; İslam ve Demokrasi, Cilt: 11, Sayı:3, (Ankara, 2005), 6.

[3] Nuray Mert: *Demokrasi hayalleri ve 'Post-İslamizm'*, Milliyet, (04 Şubat 2011).

[4] Noam Chomsky and Gibret Achcar: *Tehlikeli Güç*, İthaki Yayınları, Edt.: Stephen R. Shalom, Çev.: Yavuz Alogan, (İstanbul, 2007), 59.

[5] MWOS: Muslim World Outreach Strategy.

[6] Bakınız: Sait Yılmaz: *Güç ve Politika*, Alfa Yayınları, (İstanbul, 2008), 3.Bölüm.

10.02.2011